

Τὸ Χαρτοπαίγιον διὰ μὲν τοὺς εἰσφεύζεις εἶναι διασκεδάσιον, διὰ δὲ τοὺς βλάκας παθος.

Α Δουμάς υἱός.

Ἡ φίλια, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις πρὸς γυναικα ῥίαν καὶ ὥραϊαν εἶναι ἔρωσ με προσωπίδα.

Αἱ λύπαι μας εἰς ὅσους δὲν προξενοῦν θλίψιν, προξενοῦν πλῆξιν.

Κάρολος Ναρσί

Εἰς τὴν ἀσπὴν ἐκάστων δρόμων τῆς ζωῆς, ὅστις φέρει πρὸς τὸ κακόν, ὑπάρχει πινυλὶς, προαναγγέλλουσα τοῦτο. Ἄς ὁφθῶνται ὅσοι δὲν εἰσφέρουν τ' ἀναγινώσκουν.

Cherbuliez.

Δὲν εἶναι τόσοι δύσκολοι τὸ νὰ χάριωμεν θυσίαν δι' ἄλλους, ὅσοι δύσκολοι εἶναι τὸ νὰ δεγθῶμεν θυσίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοι χάριον δι' ἡμᾶς.

Ὁκτάβιος Φεγιέ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε, κυρίαι καὶ δεσποινίδες, ὅτι ἡ ἐντελής μεταβολὴ ἐσθίων ἢ πέλων ἢ καὶ τῶν δύο συγχρόνως, σὰς μεταβάλλει καθ' ὁλοκληρίαν ἢ ἐσθῆς μεταβάλλει τὸ σῶμα, ὁ πῆλος τὸ πρῶσωπον. Ἀκολουθεῖτε τὸν συρμόν, ἀλλὰ μὴ ὑποδουλοῦσθε εἰς αὐτόν. Ἐκάστη μορφὴ, ἕκαστον σῶμα ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας ἐξωτερικῆς περιδουλῆς ὅπως ἀναδειχθῇ· μὴ νομίζετε ὅτι εἰς ὅλας πηγὰς εἶναι τὸ αὐτὸ κόψιμον τοῦ φερέματος. ἢ ὁ αὐτὸς σχηματισμὸς τοῦ πέλους ἢ τὸ χρῶμα τῆς μόδας. Ἐρωτήσατε τὴν καλαισθησίαν σας, τὸν καθρέπτην σας, τοὺς γνωστοὺς σας, καὶ εὑρετε ἅπασι διὰ παντός πῶς πρέπει νὰ ἐνδύεσθε. Ἄν οἱ κατὰ καιροὺς συρμοὶ ἀπαιτοῦν νὰ μεταβάλλετε ἐνδυμασίαν, προσπαθήσατε ἡ μεταβολὴ αὕτη νὰ γίνηται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἀνεπαίσθητος. Ἡ αἰφνιδια ἐξωτερικὴ μεταβολὴ σὰς μεταβάλλει αἰφνιδίως καὶ σὰς τὰς ἰδίας· γίνεσθε ἄλλαι· καὶ μεταβαλλόμεναι οὕτω συχνὰ συνειθίζετε τὴν καρδίαν τῶν συζύγων ἢ τῶν μνηστέρων σας εἰς τὴν ἀστάθειαν· διότι μεθ' ὅλας τὰς θεωρίας τῶν ἰδεολόγων ὁ ἔρως ἔχει μεγίστην σχέσιν πρὸς τὴν μορφήν· πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ μένη σταθερὰ ἡ συμπάθεια, τὴν ὁποίαν ἐμπνέετε ὅταν ὑποχρεοῖτε τοὺς θαυμαστοὺς σας νὰ σὰς βλέπουν συχνὰ ὑπὸ νέαν μορφήν;

«Αἱ γυναῖκες, λέγει ὁ Michelet, νομίζουν ὅτι διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἐντελῶν μετεμφιέσεων κατορθοῦν νὰ συγκρατήσουν τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἐμπνέουν· ἀπατώνται ἀπάτην μεγάλην. Αἱ δια τῶν συχνῶν μετεμφιέσεων συχναὶ καὶ νέαι ἐντυπώσεις τῆς καρδίας, ἐπέρχονται συγκεχυμένα. Εὐρίσκειται τις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ εἴπῃ εἰς τὰς γυναῖκας αὐτάς: «Ἀγάπη μου, μὴν ἀλλάζης τόσο συχνά.

Γιατὶ ἀναγκάζεις τὴν καρδίαν μου, τὴν πιστὴν μου καρδίαν νὰ γίνῃ ἁπλοῦς; Χθὲς ἦσο διαφορετικὴ καὶ ἦσο τόσον ὥραϊα! εἶχα ἀρχίσει νὰ σ' ἀγαπῶ ἔτσι ὅπως ἦσο χθὲς· σήμερον δὲν εἶσαι ἡ ἰδίᾳ· δὲν σε ἀναγνωρίζω πλέον! Μὴ με συνειθίζης εἰς τὰς μεταβολὰς καὶ μὴ με ἀναγκάζης νὰ γίνωμαι ἁστατος».

Καὶ τὸ κτένισμα, καὶ αὐτὸ σὰς μεταβάλλει· δὲν εἶσθε βεβαίως ὑποχρεωμένοι, καὶ ὅχι μόνον δὲν εἶσθε ὑποχρεωμένοι, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ προκολλᾶσθε εἰς τοὺς συρμούς τῶν μητέρων σας· ἡ πρόοδος ἀπαιτεῖ μεταβολὴν καὶ μεταβάλλει τὸ πᾶν· ἀλλὰ χάριν τῆς καλαισθησίας, χάριν αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, ἡ μεταβολὴ σας πρέπει νὰ εἶναι συστηματικὴ, ἥρεμος, σύμφωνος πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον τύπον τῆς μορφῆς σας· πρὸ πάντων δὲ αἱ μεταβολαὶ σας νὰ εἶναι τοιαῦται, ὥστε νὰ μὴ ἀνατρέπουν ἄρδην τὰς ἐντυπώσεις τῶν ὁποίων χθὲς ἐγίνετε πρόξενος.

Μεταβάλλεσθε χωρὶς νὰ μεταμορφοῦσθε· ἰδοὺ τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατορθώσατε νὰ διατηρήσατε ἀκμαίαν, σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον τὴν πίστιν τῶν ἀγαπώντων σας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΡΜΟΥ

Ἔχετε ἴδῃ ποτὲ τὴν λευκὴν χαλινόστρωτον κοίτην χειμάρρου κατερχομένου ἐλικοειδῶς ἀνά μέσων στενῶν χαράδρων καὶ εὐρείας πεδιάδος, ἐν μέσῳ χλοερῶν τοπειῶν καὶ πλουσίας βλαστήσεως χρυσιζομένην ἐν ὥρᾳ ἔαρος ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἀνίσχοντος ἡλίου, ἐξ ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρους, δίκην μεγαλοπρεποῦς στέμματος, καταυγάζοντος τὴν βραδέως καὶ ἡδυπαθῶς ἐξυπνῶσιν φύσιν ὑπὸ τὴν θαλπωρὴν τῆς ζωῆς;

Μία τοιαύτη μαγεία ἐξετυλίσσεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὁροσερρὰν τινα πρωτὰν Αὐγούστου ἐντὸς τῆς ξηρᾶς κοίτης τοῦ ξηροποτάμου Ἐρμίτας, κάτωθεν τῶν ὑπερειῶν τοῦ Πανατωλικοῦ (Κυρὰς Βγένας) ὄρους, ἐνθα πρὸ τῆς καταψύτου αὐτοῦ πλειρᾶς ὑψοῦτο ἀπόκρημνον τὸ ὄρος Βλοχος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐμέλλομεν ν' ἀνέλθωμεν τὴν πρωτὰν ἐκείνην, ἐγὼ μὲν χάριν ἐκδρομῆς, ὁ σύντροφός δέ, νεαρός καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν, χάριν ἀρχαιολογικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου ἱερόμου, μὲ ἐν τειχῶς Παυσανίου ὑπὸ μνήμης, καὶ ὁ σπουδαῖος Γίνανης χάριν ὁδηγού, ἂν καὶ ἠγνοεῖ ἐντελὲς τὸν ὄρομον καὶ αὐτοῦ, ἥλιος καὶ ἡμεῖς, καθὼς ἔβην τῶν περὶ ἐκείνων, καταγόμενος ἐκ τῆς πολυπαισίας ἡλείου, ἕνα μικροσκοπικὸν ὄν καὶ αὐτὸ ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου ἔσμου τῶν μεταναστευτῶν συμπατριωτῶν του, οἵτινες κατέρχονται ἀπειροπληθεῖς, γιὰ νὰ ψάνῃ τὸ ψωμί των εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, ἐπὶ πολλὰ ἔτι, ἐγκαταλείποντες εἰς τὴν γῆν των καὶ πατρίδα, καὶ γονεῖς, καὶ συζύγους, καὶ τέκνα.

Ἐν ταῦταις διὰ τῆς πρὸς τὸ ἐμπρὸς

πάντοτε πορείας ἐκινδυνεύομεν νὰ παρεκκλίνωμεν μεγάλως τῆς πρὸς τὸ βουνὸν ἀνόδου, ἂν δὲν μᾶς ἐδειχναν τὴν στράτα χωρικοὶ τινες κατὰ τύχην διερχόμενοι ἐκεῖθεν. Καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι βλέποντες τὴν ὀλίγον παράδοξον περιβολὴν τοῦ συντρόφου μου, μὲ τὸ ἐξηρημένον πλαγιὸς τηλεσκοπίον του, μὲ τὴν ἰδιόρρυθμον κιτρινωπὴν ψάθαν του, καὶ μὲ τὸν Παυσανίαν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐστάθησαν ἐπὶ πολὺ ὀπισθὲν μας ἀτενίζοντες μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, ὑπείκοντες ἴσως καὶ αὐτοὶ εἰς καμμίαν ἰδιαιτέραν ὁρμήφυτον ἀδυναμίαν των...

Ἀνῆλθομεν τὸν δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ ὑψούμενον λόφον, ἐνθα ἐχαράσσετο ἀρετὰ εὐρεία ἡ ὁδὸς ἐν μέσῳ τῶν πυκνῶν ἀμπελώνων καὶ ἐλαιῶνων τῆς περὶ Ἀρουπακιᾶς. Θεσπεσία ἀποψὲς ἐπληξε τότε τοὺς ὀφθαλμούς μας.

ὦ! ἡ φύσις! ἡ φύσις! τὸ μέγα αὐτὸ κάτοπτρον τῆς δημιουργίας, ἡ αἰωνία αὕτη παρθένος, ἡ ὥραϊα, ὡς ἡ ἀδεαφὴ νύμφη τοῦ ποινοῦ τοῦ Ἀσματος τῶν Ἀσμάτων, ὁ κεκλεισμένος ἐκεῖνος κήπος, ἡ κεκλεισμένη ἐκεῖνη βρύσις, ἡ ἐσφραγισμένη ἐκεῖνη πηγὴ, ἡ πηγὴ ἐκείνη μύρων, τὸ φέαρ ἐκεῖνο ὕδατος ζωντος, οἱ ρυακες ἐκεῖνοι τοῦ λιδάνου...! ὦ αἰωνία παρθένος φύσις, ὁποῖαν ἀνεξάντλητον θάμβωσιν ἀναδίδεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας... τὸ Πανατωλικὸν ἀνεψάην γραφικώτερον παρὰ ποτε μὲ τὰ χαρίεντα πυκνὰ λευκά του, μὲ τὰς ὑψικαρήνους ἐλάτους του, ἀνερχομένης πρὸς τὴν ψαλακρὰν κεφαλὴν τοῦ δίκην μαυροφύων καλογραιῶν. Αὐτικώτερον τῶν ὑπορειῶν τῶν ἐλευκαζεν ἡ μακρὰ λωρὶς τῆς σιμοσίας ὁδοῦ, διερχομένης διὰ μέσου τῶν εὐπαρμένων ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πεδιάδος χωρίων. Κατωτέρω δὲ ἐξετείνεται ἡ λεῖα ἐπιφάνεια τῆς Τριχωνίας λίμνης, τῆς γαλανῆς αὐτῆς ἀδεαφῆς τῆς οὐσιμαχίας, ὁλοῦντες μας διαγραφόμενης, ἀντανάκωσα ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς τὰς χρυσᾶς ἀκτίνες του ἀνυψομένου ἡλίου.

Λίμνη γοῦσα! Ἀπο μακρὰν ἡ μέθη τῶν αἰσθησεων πῶσον σε παρομοιάζει μὲ τὴν μαγικὴν οὐπασίαν τῆς διαπύρου Εὐτυχίας, ἥτις κατατρυχεῖ τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν μας, ἐν ὅσῳ σφύζουσιν αἱ φλέδες μας... Ἡ μαγικὴ ἀποψὲς σου πόσας φορές μ' ἐμεύσε, παιδίον ἀκομῆ, ἀτενίζοντά σε μακρὰν, ἐκ τῶν παραθίρων μου! Καὶ ὅμως ὅταν ἔφερα τὸ βῆμα πρὸ τῆς μαλανῆς ἀμμοειδῆς σου, καὶ ἀνέπνευσα τὴν νοσσην πνοὴν τῶν ἀκτῶν σου, πόσον σε εἶρον καὶ σὲ πεζὴν, ἄχαριν...

Ἐδιδίκομεν τότε, παρακάμπτοντες, πρὸς τὰς ἐκεῖ πλάνθον τῆς ὁδοῦ καλὴς τῶν χωρίων, ἐν μέσῳ γιγνῶν ὀτελέων μακρὰς καλνοφειτίας, ἦν ἀφέντες ὀπίσω ἐλάδομεν τὴν πρὸς τὸ βουνὸν ὁδόν, κατ' ὀρχὸς μὲν ὁμαλὴν, ὑποφερτὴν, κατόπιν δὲ διερχομένην διὰ μέσου πυκνῶν λοχμῶν, τότε μὲν ἀνερχομένην ἐπὶ κορυφῆς βράχως, τότε δὲ κατερχομένην ὀποτόμως εἰς τὸ βάθος γαράδρας, ἵνα ἀνέλθῃ ἐκ νέου. Ἀπέραντος ἑκταδὸς πυκνῶν, πλοισιῶρων δασῶν, συγκειμένων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐξ ἀγρίων καὶ μέρων ἅμα ἐλαίων, ἐξετείνοντο πέριξ